

min wålnad hos dig i din Brudliga skrud
nu rycker i grafwen dig neder.

Sin arm kring den håpna nu lindade¹⁴
han,
förgåfves des jammer man hörde,
och fort med sitt rof genom jorden förswan
ej nånsin man åter Imogen fann;
ej spöket som henne bortförde.

Snart dödde Baronen och altsen des slott¹⁵
stätt döde i långliga tider;
ty sagorna säga att Imogenes lott,
är där att till ewiga straff för sitt brott
begråta det döde hon lider.

Swart är 4 gånger hon syns der igen,¹⁶
när midnatten spånt sina wingar,
med bröllopswhit skrud hon då wisar sig än
och skrifer när BenrangersRiddarn i den
kring dånande golf henne swingar.

Kring dem dansa spöken med tyfliga¹⁷
skål,
som blod utur dödsfästar dricka,
och stöta tillhop hwar sin multnade bål
och tjuta! Alonzo den tappre din skål!
och skål för din trolösa flicka.

Wisor och historier, säljes i hela och halwa böcker
samt Apotekens nti Huset N:o 5 på Skomakargatan
en koppa upp. Grönt Skolekåp wid porten.

Stockholm, Elmén och Granberg, 1819.

Alonzo den tappre och skon
Imogene.

En frigsmän så bald och en Fröken¹
så grann
de suto tillhopa i det gröna.
De sågo med ömma begär på hwarann,
Alonzo den tappre så kallades han,
och hon Imogene den skon.

Åck! suckade han då i morgon jag går
i främmande länder att strida;
Snart rinner för mig mer än saknadens²
tår!
en rikare friares hållsning du får
och han får mitt rum wid din sida.

Tyst grymme! Tyst grymme! war Imo-³
genes swar,
och upphör att orätt mig göra!
den heliga Jungfrun till vittne jag tar,
Att lefwer du, döer du, min hand mina döer
blott dig eller ingen tillhöra.

Om nånsin begärets⁴ och fåfångans bud,
mig från min Alonzo förleder,
mitt högmod min falskhet, dem straffa då
Gud,

din wålnad hos mig i min brudliga skrud,
då rycke i grafwen mig neder.

Den tappre sig slet⁵ från den sköna i gråt
och drog till de heliga landen;
men knapt årets tider följt Solhwarf,
wet⁶ at

så kom en Baron i glänsande flåt,
och tilböd at Imogen handen.

Hans skänker, Hans Guld, hans förle-
dande stic⁶
snart kommo des eder att wackla,
han störde des hjerna, han tjuste des blick
des flyktiga hjerta i snaran han fick,
och snart tändes Brölloppets fackla.

Och nu hade Prästen⁷ wålsignat vårt
par,
Men dracks ur det gullprydda hornet,
och bordet sitt öfwerflöd swigtande bar
och löjen och skämt gäfwö lif at en hwar,
när Tolfstaget dånar från Tornet.

Då hos Imogene med håpnad blef spord⁸
en främmande sitta obuden,
ordrlig han satt utan lif utan ord
hans ögon ej wändes fring gäster och bord
han hade dem spända på Bruden.

Hans hjälmhatt war slut⁹en gigantisk
hans längd,
hans rustning war svartgrå som jorden

All fröjd wid hans syn, är ur högtiden
trängd,
och blå brinner lågan af Lampornas
mångd,
och hundarne fly under borden.

Med tystnad och rysning en hwar ho-
nom ser,
af sträck sitta gästerna stela.

Till slut sade Bruden med båfwan jag ber,
Gäst tappre Herr Riddare Stormhatten ner
och wårdes wålsågnaden dela!

Hon tystnar, och Riddarn som Bruden
befallt
låt hjelmen från hufwudet falla;
Men Gud hwilken syn! hwad förfärlig
gestalt
hwad ord måla håpnad som rår öfwer alt,
när en dödsstalle wisas för alla.

Och upp sprungo alla med sträckfulla rop¹²
båd fasa och wåmjelse lände;
af ryllta maskar en slingrande hop
kröp ut och kröp in genom tinningens
grop.
när spöket till Bruden sig wände.

Se upp kån Aloujo! war wålnadens
ljud,
förråderska mins dina Eder;
ditt högmöd din falskhet, dem straffar nu
Gud